

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **R. K.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2018, č. j. 165387/2015/KUSK-DOP/KLU, sp. zn. 165387/2015/KUSK/2,

takto:

I. V řízení se pokračuje.

II. Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 10. 1. 2018, č. j. 165387/2015/KUSK-DOP/KLU, sp. zn. 165387/2015/KUSK/2, a rozhodnutí Městského úřadu Kolín ze dne 23. 11. 2015, č. j. MUKOLIN/OD 97006/15-kav, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 11. 2015, č. j. MUKOLIN/OD 97006/15-kav, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 12. 2015 (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 4 000 Kč a podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě mimo jiné namítá, že odpovědnost za správní delikt (nyní přestupek) zanikla, a to s ohledem na § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Je tedy třeba aplikovat rovněž ustanovení tohoto zákona o zániku odpovědnosti za přestupek. K vydání prvostupňového rozhodnutí došlo dne 23. 11. 2015, přičemž tímto dnem počala běžet nová jednoroční promlčecí doba. K zániku odpovědnosti žalobce za přestupek tak došlo již dne 23. 11. 2016, přičemž žalovaný o odvolání žalobce rozhodl až napadeným rozhodnutím ze dne 10. 1. 2018. V této souvislosti žalobce namítá, že v dané věci aplikované ustanovení § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky je v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, vyhlášené usnesením předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb. jako součást ústavního pořádku (dále jen „Listina“). Žalobce je toho názoru, že jeho odpovědnost za správní delikt, o němž rozhodoval žalovaný až v době, kdy již nabyl účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky stanovující pro žalobce příznivější pravidla o promlčecí době, musela při dodržení citovaných ústavních zásad zaniknout již před vydáním napadeného rozhodnutí.
3. Jelikož již tato žalobní námitka je důvodná a zakládá důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí bez dalšího, jak soud objasní níže, nepovažoval již za potřebné podrobněji uvádět další žalobní námitky, že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, že je žalobce trestán za jednání, které není správním deliktem, že nebylo zjištěno zavinění, že nebylo uvedeno ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci, dále žalobní námitky, týkající se neadekvátní výše sankce, nestanovení místa přestupku a nevyločení možného opětovného rozhodnutí o témže skutku, absence uvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, absence odkazu na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje, absence popisu protiprávního jednání, či žalobní námitku protiústavnosti právní úpravy odpovědnosti provozovatele motorového vozidla. Totéž platí i pro argumentaci žalovaného, neboť není v posuzované věci podstatná.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Kolín oznámení o podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu ze dne 24. 7. 2015, ve kterém je konstatováno, že „dne 26. 6. 2015 v 14:27:18 hodin v Kolíně, v křižovatce ulic Kolín, ulice Jaselská-Žižkova, Legerova ve směru na Prahu nezastavil(a) nezjištěný(á) řidič(ka) motorové vozidlo RZ. X, které řídil(a), na světelný signál „Stůj“, který znamená [...]“.
5. Dne 4. 8. 2015 byla žalobci doručena výzva k uhrazení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu z důvodu nezastavení na světelný signál „Stůj!“, který znamená povinnost zastavit vozidlo před dopravními značkami v zákoně uvedenými a kde tyto nejsou, před světelným signalizačním zařízením, zaznamenaného k tomu určeným a zde umístěným zařízením, spáchané nezjištěným řidičem motorového vozidla tovární značky P., registrační značky X dne 26. 6. 2015 v 14:27 hodin na pozemní komunikaci v obci Kolín, křižovatka ulic Jaselská, Žižkova, Legerova, přičemž toto jednání vykazuje znaky

přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně poučil žalobce o možnosti písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupků, a to do 15 dnů od doručení výzvy. K výzvě zaslal žalobce správnímu orgánu I. stupně informaci o udělení plné moci k zastupování ve správním řízení společnosti F. C., s.r.o., (dále jen „zmocněnec“), která sdělila, že v předmětný den a předmětnou dobu měl vozidlo v užívání a řídil jej A. a. A. (dále jen „označený řidič“) a uvedla jeho datum narození, trvalé bydliště v K. a doručovací adresu v Brně. Správní orgán I. stupně vyrozuměl zmocněnce, že plnou moc mu udělenou neakceptuje z toho důvodu, že dosud nebylo ve věci zahájeno správní řízení a tudíž neakceptuje ani jeho vyjádření k osobě řidiče v době spáchání přestupku. Následně správní orgán I. stupně věc odložil podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015 (dále jen „zákon o přestupcích“), protože nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

6. Příkazem ze dne 2. 10. 2015, č. j. MUKOLIN/OD 80685/15-kav, doručeným žalobci dne 12. 10. 2015, rozhodl správní orgán I. stupně o uložení pokuty ve výši 4 500 Kč žalobci, který se dopustil správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a o povinnosti úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč podle ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu. Zmocněnec jednající za žalobce podal proti příkazu včasný odpor. Dne 23. 11. 2015 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že *„jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. P., reg. zn. X, z nedbalosti nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 26. 6. 2015 v 14:27 hodin v obci Kolín, křižovatka ulic Jaselská, Žižkova, Legerova, došlo ze strany řidiče shora uvedeného motorového vozidla, kde nezastavil na světelný signál „Stůj!“, který znamená povinnost zastavit vozidlo před dopravními značkami v zákone uvedenými a kde tyto nejsou, před světelným signalizačním zařízením, přičemž byl zaznamenán k tomu určeným a zde umístěným zařízením.“*. Za uvedené jednání byla žalobci uložena podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 4 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
7. Dne 8. 12. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání podané emailem zmocněncem žalobce. Přípisem s účinky doručení žalobci dne 11. 12. 2015 vyval správní orgán I. stupně žalobce k doplnění odvolání o odvolací námitky s odkazem na § 37 odst. 2 a § 82 odst. 2 správního řádu. Odvolání řádně podepsané kvalifikovaným podpisem doplnil žalobce až k výzvě správního orgánu I. stupně dne 14. 12. 2015. Zmocněnec žalobce namítl, že v řízení nebylo nařízeno ústní jednání, jehož měl žalobce zájem se zúčastnit, čímž byla jeho práva zkrácena. Dále tvrdil, že správní orgán I. stupně měl vést přestupkové řízení s označeným řidičem a konečně namítl, že jeho práva byla krácena tím, že správní orgán I. stupně odmítl akceptovat plnou moc zmocněnci uplatněnou před správním orgánem I. stupně dne 10. 8. 2015. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím dne 10. 1. 2018.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze

skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

9. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

10. Podstatou souzené věci je, zda odpovědnost za správní delikt (nyní přestupek) žalobce zanikla či nikoli. Soud předesílá, že k zániku odpovědnosti za správní delikt či přestupek přihlíží v souladu s judikaturou z moci úřední a to kdykoliv za řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 - 134, publikovaný pod č. 2122/2010 Sb. NSS). V nyní souzené věci však námitku zániku odpovědnosti za přestupek žalobce vznesl. Podle § 125e odst. 3 ve spojení s odst. 5 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, tedy v době spáchání správního deliktu i v době rozhodování správního orgánu I. stupně platilo, že odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Právní úprava tedy vycházela toliko ze stanovení objektivní a subjektivní prekluzivní lhůty pro zahájení řízení o správním deliktu. Platilo tedy, že jakmile bylo řízení jednou řádně zahájeno, k zániku odpovědnosti již nemohlo dojít.
11. Situace se změnila po přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky. Především došlo k tomu, že na základě § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se na dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne 1. 7. 2017 hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Současně podle téhož ustanovení platí, že odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Podle § 112 odst. 4 téhož zákona se zahájená řízení o dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou disciplinárních deliktů, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů.
12. Z nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, vyhlášeného ve Sbírce zákonů dne 26. 2. 2020 pod č. 54/2020 Sb., a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, vyhlášeného ve Sbírce zákonů dne 22. 7. 2020 pod č. 325/2020 Sb., přičemž řízení o druhém z nich inicioval zdejší soud v souvislosti s jinou projednávanou věcí (sp. zn. 48 A 144/2017), vyplývá, že pojem trestnosti užitý v čl. 40 odst. 6 Listiny je třeba vykládat tak, že zahrnuje i podmínky zániku trestnosti (trestní odpovědnosti), mezi něž patří též promlčení přestupku, kterým se správní delikt žalobce od 1. 7. 2017 stal. Podmínky shora citovaného § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu byly v daném případě splněny, neboť ke spáchání správního deliktu došlo dne 26. 6. 2015 a řízení o něm bylo zahájeno dne 12. 10. 2015, kdy správní orgán I. stupně doručil žalobci příkaz. Podle právní úpravy účinné v době vydání prvostupňového rozhodnutí nebyl správní delikt promlčen. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí k dopadům změny právní úpravy s účinností od 1. 7. 2017 nevyjádřil. V mezidobí od podání žaloby však došlo dvěma shora citovanými nálezy Ústavního soudu postupně ke zrušení celého ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Vyhlášením nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/2020, současně odpadla překážka, pro kterou bylo řízení v této věci

přerušeno a soud proto v řízení pokračuje (výrok I).

13. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. K příznivější právní úpravě, třebaže vstoupila v účinnosti až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, je soud povinen přihlídnout i bez námítky žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46). S ohledem na zmíněný ústavní princip a rovněž podle ustanovení § 112 odst. 1 části za středníkem zákona o odpovědnosti za přestupky se odpovědnost za dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, posoudí podle tohoto zákona tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější a pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Správní delikt provozovatele vozidla je nově pojímán jako přestupek. Ustanovení § 125e zákona o silničním provozu bylo novelizováno tak, že tento právní předpis již neobsahuje úpravu promlčení přestupků.
14. Nově je proto na promlčení přestupku provozovatele vozidla třeba užít pravidla obsažená v § 30 až § 32 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle těchto pravidel činí promlčecí doba 1 rok, která počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku (k jeho spáchání došlo dne 26. 6. 2015). Promlčecí doba se dle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky přerušila oznámením příkazu žalobci dne 12. 10. 2015, jelikož byl příkaz prvním úkonem v řízení, přičemž není podstatné, že nenabyl právní moci z důvodu, že proti němu byl podán odpor. Přerušením promlčecí doby počala běžet nová jednoroční promlčecí doba, v jejímž rámci bylo vydáno a dne 23. 11. 2015 žalobci doručeno prvostupňové rozhodnutí. Jeho vydáním se promlčecí doba přerušila podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky podruhé. Z prvostupňového rozhodnutí sice není možné okamžik jeho vydání, tedy předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení [srov. § 71 odst. 1 písm. a) správního řádu], přímo zjistit, s ohledem na to, že je datováno a bylo doručeno ve stejný den, bude tento den i dnem jeho vydání, 23. 11. 2015. Jelikož žalovaný o odvolání žalobce nerozhodl, resp. mu odvolací rozhodnutí neoznámil v nové jednoroční promlčecí lhůtě, která začala běžet dne 24. 11. 2015, došlo k zániku odpovědnosti žalobce za správní delikt (nyní přestupek) dne 24. 11. 2016. Napadené rozhodnutí ze dne 10. 1. 2018 tak bylo vydáno i oznámeno až po uplynutí promlčecí doby. Žalobní námitka je důvodná.
15. Dalšími shora vypočtenými žalobními námitkami se soud s ohledem na nastalou situaci již nezabýval. Dodatečně dne 14. 9. 2018 vznesenou žalobní námitkou nezákonnosti důkazu pořízeného o přestupku žalobce, uplatněnou v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018 – 36, se soud nezabýval především z toho důvodu, že byla uplatněna až po lhůtě k podání žaloby (srov. § 71 odst. 2 *in fine* s. ř. s.) a nejedná se současně o námitku, k níž by soud byl povinen přihlížet z moci úřední (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 9 As 413/2018 – 43). Zjištěný zánik odpovědnosti žalobce za přestupek má za následek, že po vrácení věci soudem již nemůže být v řízení o (nyní) přestupku žalobce pokračováno a tedy ani zjišťováno, zda ke spáchání přestupku skutečně došlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 9 As 125/2013 – 43, bod 10). Z tohoto důvodu postrádá jakýkoli smysl se ostatními žalobními námitkami zabývat, neboť i kdyby některé z nich byly důvodné, nemělo by to z hlediska důvodu zastavení řízení správními orgány po vrácení věci soudem žádný právní význam. V řízení o přestupku totiž na rozdíl od řízení

trestního nelze pokračovat, i kdyby žalobce na projednání trval a ani analogicky nelze příslušná ustanovení trestního řádu v řízeních o přestupku aplikovat (srov. právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2017, č. j. 2 As 101/2017 – 46).

16. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu. Uvedeným nesouhlasem se soud nezabýval, neboť nejde o žalobní námitku, která by směřovala proti napadenému rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo a nesměřuje ani proti činnosti zdejšího soudu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

17. Soud shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39]. Vzhledem k tomu, že zjištěná procesní vada řízení se stejnou měrou vztahuje rovněž na prvostupňové rozhodnutí, které, s ohledem na zánik odpovědnosti žalobce za přestupek, ztratilo právní podklad, jsou naplněny důvody i pro zrušení tohoto rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jako *obiter dictum* povinného odůvodnění soud dodává, že byt věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, s ohledem na nastalou procesní situaci a zánik odpovědnosti žalobce za přestupek bude další řízení spočívat toliko v jeho zastavení.
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. V případě žalobce shledal soud v dané věci důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. a rozhodl se žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznat.
19. K nepřiznání náhrady nákladů řízení přistoupil soud na základě procesních obstrukcí a průtahů vysledovatelných v chování žalobce, resp. jeho zmocněnce, za jehož volbu je žalobce odpovědný a jehož chování je mu plně přičitatelné, jimiž jsou v dané věci např. označení nedohledatelného řidiče v kombinaci s prodlužováním řízení posíláním nejprve nepotvrzených elektronických podání a následně elektronicky podepsaných, a pasivita ve správním řízení, v němž žalobce uplatňoval pouze blanketní opravné prostředky bez jakýchkoliv věcných námitek, avšak s požadavkem lhůty na jejich doplnění a na zaslání kopie správního spisu, přičemž tuto pasivitu se následně snažil zneužít ve svůj prospěch při podání detailní a obsáhlé žaloby z důvodů, s nimiž správní orgány nebyly dříve jakkoliv obeznámeny. Dle soudu takový postup vykazuje znaky sofistikované procesní obstrukce, jejímž účelem má být dosažení zániku přestupkové odpovědnosti, a to v důsledku znemožnění nápravy dílčích vad správního rozhodnutí v odvolacím řízení a následného uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku poté, co tyto dílčí následky musí řešit teprve soud takto vmanipulovaný do pozice odvolacího orgánu zrušením rozhodnutí a jeho vrácením k dalšímu řízení. V této souvislosti lze poukázat na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dokládá rozsáhlou paletu obstrukčního jednání téhož zmocněnce či dalších osob spjatých se společností F. C., s.r.o. (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, či ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30). Na výše uvedeném pak podle názoru soudu ničeho nemění ani

skutečnost, že žalobce se svou žalobou v konečném důsledku uspěl po zrušení rozhodujícího přechodného ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky Ústavním soudem.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. července 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně